

Lucie Krystlíková
ilustrace Daniela Skalová

POHÁDKY MLYNÁŘE PŠENÍČKY

Lucie Krystlíková
ilustrace Daniela Skalová

POHÁDKY MLYNÁŘE PŠENÍČKY

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lucie Krystlíková

POHÁDKY MLYNÁŘE PŠENIČKY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 8673. publikaci

Ilustrace Daniela Skalová
Odpovědná redaktorka Kateřina Kružíková
Grafická úprava Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 112
Vydání 1., 2023

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2023
Cover Illustration © Daniela Skalová, 2023

ISBN 978-80-271-7036-4 (pdf)
ISBN 978-80-271-5026-7 (print)

OBSAH

Předmluva	7
Jak hejkal Hejhula o hlas přišel	8
O ztracené hvězdičce	16
Jak si ježibaba Hudralína poradila s bandou lapků ...	27
Jak skřítek Štístko odhalil lest	35
Jak skřítek Vítek o smůlu přišel	50
Jak se stal čert Barabuch člověkem	57
O lenivém košíkáři	72
O houbě zlatomůrce	82
Jak si vodník Lojzík zasloužil rybník	97
Doslov	111

PŘEDMLUVA

V údolí, kterým protéká řeka Vodnice, leží vesnička Vodnická Lhota. Vlastně není ani nijak výjimečná. Vypadá stejně jako mnoho jiných vesniček, ale...

Na konci vesničky má svůj mlýn mlynář Pšenička. Chlapík, který je široko daleko známý jako skvělý vypravěč. Statkáři z širokého okolí jezdí s obilím právě k mlynáři Pšeničkovi. Přivázejí k němu obilí a kromě namleté mouky si vždycky odvázejí i nějaký ten příběh, o který se pak mohou doma podělit.

Jsou-li příběhy mlynáře Pšeničky pravdivé, či nikoliv, to ví jen on sám. Ale nikdo po tom nepátrá. Všichni mají za to, že co řekne mlynář Pšenička, je pravda.

Mlynář Pšenička žije ve mlýně se svou ženou a pěti dětmi: Bětuškou, Matějem, Ondrou, Baruškou a Adámekem. Každý den si najde čas, aby svým dětem vyprávěl nějakou tu pohádku.

Byla by škoda, kdyby se o ně nepodělil i s námi. Tak pojďme nakouknout do mlýna a poslechnout si pohádky mlynáře Pšeničky.

JAK HEJKAL HEJHULA O HLAS PŘIŠEL

Byl teplý letní večer. Sluníčko už šlo spát, a jak se šerilo, začaly se objevovat první hvězdičky. Mlynářovic děti už byly v postýlkách a čekaly, jakou pohádku jim dnes tatínek bude vyprávět.

Mlynář Pšenička se posadil na židli a chvíli přemýšlel, kterou pohádku dětem poví. Vtom do světničky dolehlo zahoukání sýčka z nedalekého lesa a mlynář si vzpomněl na pohádku o hejkalovi.

V lese ve vykotlaném dubu žil hejkal Hejhula. Přes den pospával a v noci strašil. No, spíš se snažil strašit. Nikdy si nenechal ujít příležitost, aby na pocestné pořádně zahejkal. Lidé vracející se večer z trhu ve městě by mohli vyprávět, jak je vystrašil. Ale vždycky se tomu společně zasmáli. Hejhulu totiž všichni znali a věděli, že je to dobrák od kosti.

Jednou, když zase Hejhula uviděl postavu blížící se zšeřelým lesem, postavil se za strom, a jen co byla postava skoro u něj, vyskočil ze svého úkrytu a zahejkal. Byla to bylinkářka Pecháčková. Lekla se tak, že jí

vyletěl košík s právě nasbíranými bylinkami a praštil hejkala Hejhulu do hlavy. Tentokrát se lekl i Hejhula a skácel se na zem. Jakmile bylinkářka Pecháčková viděla, kdo ji to vyděsil, omluvila se Hejhulovi za tu ránu košíkem: „I ty hejkale jeden! Mohla jsem čekat, že mě budeš chtít postrašit, a stejně jsem se lekla. Tak vstávej!“

Hejhula sice vstal, ale jediného slůvka ze sebe vypravit nemohl.

„Co nic neříkáš? Snad jsi neztratil řeč?“ zeptala se bylinkářka Pecháčková, které už začalo být podezřelé, že Hejhula pořád mlčí.

S vytřeštěnýma očima koukal Hejhula na bylinkářku a pak jen pokrčil rameny.

„Že ty ses lekl taky, vid?“ došlo bylinkářce Pecháčkové. „No to je mi pěkné nadělení. Ty jsi z toho leknutí ztratil hlas. Ajajaj, to je pro hejkala pěkná nepříjemnost. Víš co? Zkusím ti namíchat nějaké bylinky, třeba se to spraví.“

Hejhula ale jen zavrtěl hlavou a vtom to bylinkářce došlo.

„Jejdanánku, no jasně. Když se vy hejkalové leknete, ztratíte hlas a vrátit vám ho může zase jen leknutí. Že je to tak?“ zeptala se bylinkářka Pecháčková s pohledem upřeným na smutného Hejhulu.

Přikývnutím hlavy dal hejkal najevo, že má bylinkářka pravdu.

„No, to by bylo, aby ses něčeho nelekl. Však my už ve vsi něco vymyslíme,“ řekla bylinkářka Pecháčková, sebrala svůj košík a upalovala k vesnici, aby lidi zprávala o tom, co se stalo Hejhulovi.

Chudák Hejhula osaměl a moc dobře věděl, že vyděsit ho tak, aby se lekl, nebude vůbec jednoduché. Leknutí musí být opravdové a nesmí ho čekat. Teď mu ale bylo jasné, že se mu lidé budou snažit pomoci, a to ho zrovna moc nevyděsí.

Když se lidé ve vsi dozvěděli, co se Hejhulovi přihodilo, začali vymýšlet, jak nejlépe a čeho by se mohl hejkal leknout.

Pekaře Mazance napadlo, že by se mohl převléknout za nějaké strašidlo a Hejhulu postrašit.

„Jak si to představuješ?“ zeptal se kovář Podkůvka. „Vždyť Hejhula je sám strašidlo, tak jak chceš vyděsit strašidlo strašidlem? Ba ne, na to se musí jinak, ale jak?!“

Lidé ve vesnici přemýšleli a vymýšleli, jak Hejhulovi pomoci.